

Любомір Гузар (26 лютого 1933, Львів, Польська Республіка — 31 травня 2017, Київ, Україна) — український релігійний діяч, патріарх-предстоятель Української греко-католицької церкви (2001—2011). Священник (з 1958), єпископ (з 1977), кардинал Католицької церкви (з 2001). Верховний архієпископ Львівський (з 2001), Києво-Галицький (з 2005), архієпископ-емерит (з 2011). Представник українського роду Гузарів.

У 1944 році виїхав до Австрії, у 1949 році — до США. Випускник Католицького університету Америки, Великої духовної семінарії Святого Йосафата в Римі, Фордгемського університету. Доктор богослов'я (1972). У 1972 році прийняв чернецтво. Був сподвижником Йосипа Сліпого. Голова **Волинської єпархії в Римі** (1984—1991). 1993 року повернувся до незалежної України, став її громадянином (2002), призначений очільником греко-католицького Києво-Вишгородського екзархату (з 1996). 2005 року повернув резиденцію голів Греко-католицької церкви до Києва після 450-річної перерви. Ініціював побудову Патріаршого собору Воскресіння Христового на київському Лівобережжі. У 2011 році вийшов у відставку, передавши свої повноваження Святославу Шевчуку. Був одним із моральних авторитетів українців у 1990—2010 роках, членом ініціативної групи «Першого грудня». Помер у Києві, Україна. Похований у київському Патріаршому соборі. Почесний громадянин Тернополя та Львова.

Ранні роки

Народився 26 лютого 1933 року в родині Ярослава Гузара та Ростислави Демчук у Львові, де закінчив народну школу та перший клас гімназії. Прадідом Любомира був о. Дмитро Гузар — священник УГКЦ, парох у містечку Завалів, батько Лева Гузара і тесть письменника, нотаріуса Володимира Левицького (більше відомий за псевдонімом **Василь Лукич**).

У 1944 році сім'я його батьків виїхала до Австрії: у місті Зальцбурзі продовжив навчання в українській гімназії, а переїхавши у 1949 році в США, закінчив середню освіту в малій духовній семінарії (*St. Basil College Seminary*) в Стемфорді, штат Коннектикут. Член Пласту. Капелан молодечих таборів Спілки української молоді (СУМ) у Елленвілі, штат Нью-Йорк.

Вивчав філософію у Колегії св. Василя та 1954 року здобув ступінь бакалавра.

Богословські студії та перші призначення [ред. | ред. код]

Богословські студії відбув у Католицькому університеті Америки у Вашингтоні, а в 1958 році, як питомець Великої духовної семінарії Святого Йосафата, здобув ліцензіат богослов'я. 30 березня того ж року Владика Амвросій Сенишин висвятив Любомира Гузара на священника для праці в Стемфордській єпархії.

У 1958—1969 роках — вчитель і префект у Стемфордській Духовній Семінарії Святого Василя. Також служив у Кергонксоні (штат Нью-Йорк) душпастирем оселі «Союзівка» Українського народного союзу та виховної оселі Спілки української молоді Америки в Елленвілі, штат Нью-Йорк. З 1965 року — настоятель парохії Пресвятої Трійці в Кергонксоні.

Продовжив філософські студії у Фордгемському університеті Нью-Йорка і 1967 року здобув ступінь магістра.

У 1969 році переїхав до Рима для продовження богословських студій, які завершив доктором богослов'я 1972 року (дисертація на тему «Митрополит Андрей Шептицький — провісник екуменізму»). У 1972 році вступає в монастир св. Теодора Студита у Гроттаферрата в Італії.

У 1975—1985 роках Любомир Гузар викладав догматику в Папському Урбаніанському університеті в Римі, виконував різні доручення Патріарха Йосипа.

2 квітня 1977 року в монастирі Студійського уставу в Кастель-Гандольфо поблизу Риму висвячений Верховним Архієпископом Йосипом Сліпим на єпископа без згоди Римського Архієрея (тому аж до 1996 року не діяв як єпископ). У 1978 році Патріарх Йосип призначає єпископа Гузара архімандритом цього монастиря, а також відповідальним за монастирі студійського уставу за межами України.

У 1984—1991 роках — протосинкел Львівської Архієпархії у Римі.

У 1993 році з усією монастирською спільнотою з Гроттаферрата повернувся до України. Єпископ Гузар після повернення з довготривалої еміграції зі США мешкав у передмісті Львова — селі Зимна Вода на вул. Сірка.

У 1995 році закладено монастир Св. Теодора Студита в селі Колодіївка на Тернопільщині.

У 1993—1994 роках служив духівником у Львівській духовній семінарії Святого Духа.

2 квітня 1996 року призначений на Екзарха Києво-Вишгородського екзархату з титулярним престолом Ниси Ликійської.

14 жовтня 1996 року, в зв'язку з поганим станом здоров'я Кардинала Мирослава Любачівського, Синод Єпископів УГКЦ обрав Блаженнішого Любомира Єпископом Помічником Глави Української греко-католицької церкви з делегованими правами.

З 14 грудня 2000 року (день смерті блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського) виконував обов'язки Апостольського адміністратора УГКЦ.

25 січня 2001 року на надзвичайному Синоді Єпископів Української греко-католицької церкви обраний Архієпископом Львівським та Главою Української греко-католицької церкви.

26 січня 2001 року Папа Римський Іван Павло II затвердив цей вибір. 21 лютого того ж року Любомир Гузар став Кардиналом Католицької церкви з титулом святої Софії на Віа Бочча.

У 2002 році прийняв Громадянство України.

2004 року в м. Тернополі за участі Кардинала Любомира Гузара відкрито, освячено пам'ятник патріарху Йосипу Сліпому (скульптор Роман Вільгушинський, архітектор Анатолій Водоп'ян).

21 серпня 2005 року офіційно змінив свій титул на «Верховний Архієпископ Києво-Галицький», переніс свій осідок до Києва, який був центром греко-католицької церкви до захоплення Московією.

9 лютого 2011 року в українських ЗМІ з'явилася інформація про те, що Папа Римський Бенедикт XVI прийняв відставку Любомира Гузара з посади глави УГКЦ.

10 лютого на прес-конференції у Києві Блаженніший Любомир (Гузар) повідомив, що цього дня Папа Бенедикт XVI прийняв його зречення з уряду Верховного Архієпископа Української греко-католицької церкви. Відповідне прохання до Святішого Отця Глава УГКЦ подав, коли йому виповнилося 75 років.

Останні роки проживав у селі Княжичі Броварського району Київської області.^[9]